

PLEIKU NƠI TÌNH YÊU BẮT ĐẦU

Phố núi Pleiku với sắc hoa quỳ vàng và những con đường dốc uốn cong Hoàng Diệu, Phan Đình Phùng, Trịnh Minh Thế, Lý Thái Tổ, Lê Lợi nối dài và những hàng quán mang những cái tên khó quên với những ai đã từng sống ở phố núi trước 75 cà phê Dinh Điền, cà phê Văn, bún riêu Diệp Kính, v.v... nghe mộc mạc đơn sơ ấy thế mà Pleiku luôn lưu giữ mãi tình cảm yêu thương của tất cả mọi người, trong đó có tuổi thơ học trò của chúng tôi Trung học Pleiku, Pleime, Phạm Hồng Thái, Minh Đức, Bò Đề, Tuyên Đức, Phao Lô và Nông Lâm Súc. Với tôi Pleiku thuở áo trắng học trò ngây ngô ấy là cả một kho tàng kỷ niệm, cho đến bây giờ đã hơn 40 năm và gần 60 tuổi, tôi vẫn không quên những kỷ niệm rạo rờ, giận vu vơ, buồn vui không duyên cớ của bạn bè, người thân và người con gái có khuôn mặt trái son tên Tân Nguyên dễ thương đó, tôi quen Nguyên trong tình cờ vào một buổi tối tại quán cà phê Mậu Hồng của đại úy Tuy ở đường Tăng Bạt Hổ Pleiku. Đó là nhà bố mẹ Tân Nguyên. Lần đó vì bố mẹ tôi cãi nhau, thấy buồn tôi đến quán một mình uống vài chai bia nghe nhạc cho khuây khỏa tâm hồn, lúc đó Nguyên từ trong quầy casse đi về phía tôi và hỏi sao anh uống bia một mình? Và uống nhiều quá vậy coi chừng say đó, để Nguyên uống bớt cho, vừa nói vừa cầm ly bia uống cạn một hơi, nghe giọng nói nhẹ nhàng làm tôi cảm thấy lâng lâng trong lòng và cũng từ đó chúng tôi bắt đầu quen nhau, tình cảm học trò lớn dần và tình yêu bắt đầu nảy nở. Nguyên học nữ trung học Pleime còn tôi học Phạm Hồng Thái 2 trường gần nhau chỉ cách ty thanh niên, chúng tôi lại ở cùng đường tôi ở 14 Tăng Bạt Hổ còn nhà Nguyên thì ở số 58 hay 60 gì đó, chúng tôi thường đi học về cùng nhau khi thì Trịnh Minh Thế, khi thì Phan Đình Phùng, khi thì ngồi tâm sự dưới gốc thông già trong khu khu tuyên úy phật giáo, lúc thì Biệt Điện hay ăn yauor gần am bà đường Phó Đức Chính, hay những lúc đi nhau trượt patin. Tình yêu học trò dễ thương, thuy vị và huyền nhiệm vô cùng. Nó là điệp khúc trầm bổng, du dương, nhẹ nhàng chúng tôi không thể nào nói hết được. Năm Pleiku tổ chức đại hội thể thao khu II cao nguyên, lúc đó Nguyên đại diện cho các trường trung học Pleiku tham gia giải điền kinh năm ấy Nguyên đạt giải nhất chạy tiếp sức, chạy 100m, vô địch nhảy xa và nhảy cao tôi vẫn nhớ như in khi thi môn nhảy cao tại trường Tuyên Đức lượt nhảy cuối cùng tôi nói với em cố gắng lần này vượt qua anh sẽ thưởng 2 cái bánh patesho, 1 ly dầu nành nóng và Nguyên đã vượt qua tôi vô cùng sung sướng khi thấy người thương của mình chiến thắng tôi chạy bỏ đến ôm Nguyên vào lòng thấy hồn mình bay bổng trời cao và đặc biệt là khi nhận huy chương tại rạp Diên Hồng em như thần tượng của tôi với nhiều tấm huy chương vàng trông thật là hãnh diện cho Nguyên và cho Pleiku. Tình cảm yêu thương của chúng tôi cứ trôi mãi trong khung trời êm ả của phố núi mây ngàn. Nhưng không ai ngờ được dòng đời không bao giờ phẳng lì mãi,

việc gì đến cũng sẽ đến bố mẹ tôi bảo tôi về Đà Lạt tiếp tục việc học hành, nghe tin đó tôi thấy mình như bị hụt hẫng, chơi vui tôi tự nhủ! Không thể được. Tôi phải xa Nguyễn đây là nỗi đau thật sự, hôm ấy tôi hẹn Nguyễn đến quán cà phê Phong Lan trước rạp cine Thanh Bình trong quán chỉ có 2 đứa u buồn dựa dẫm vào nhau ngồi bên nhau Nguyễn khóc rất nhiều mặc dù tôi cố an ủi “Phúc đâu muốn xa Nguyễn, Phúc đi vài tháng Noel Phúc về mà” không có tiếng trả lời, không gian như chùn xuống, 2 đứa chúng tôi bịn rịn, luyến tiếc, không thể rời xa, cố bám víu những giây phút ít ỏi bên nhau, tôi xé vé máy bay ngay trước mặt Nguyễn, khi ấy từ chiếc máy Akai M10 Evis Phương đang ca những lời ca làm đau xé tâm hồn 2 đứa chúng tôi (*Từng bước chân buồn- ta đi ta đi trong một ngày buồn – từng bước rong ruổi- ta đi ta đi ôi muôn đời ta đi – bạn bè, người thân là mây, mà chỉ thấy riêng ta, một mình ta- cô đơn cô đơn ôi muôn đời cô đơn*), dù biết rằng chia tay mỗi đứa mỗi nơi là niềm đau bất tận trong lòng, nhưng phải đành vậy thôi, một tuần sau vâng lời bố mẹ tôi phải đi học ở Đà Lạt,

Và những ngày tháng ở Đà Lạt anh luôn mơ thấy em, trở về thênh thang trong gió, trong môi cười, thưở chúng ta còn chung lối đến trường. làm sao quên được, tuổi thơ học trò ngày ấy rạt rào yêu thương trong sáng. Gần sáu mươi tuổi, bây giờ anh đang lặng lẽ nhìn về quá khứ, thiên đường của niềm hạnh phúc. Nhưng làm sao được cây đã già lá đã héo úa, dù có muốn chẳng nữa. Cũng chỉ là một nỗi xót xa của tuổi thơ học trò, đành phải ngậm ngùi nuối tiếc, thiên đường tình yêu học trò của tôi và em đã khép kín, chỉ thỉnh thoảng giấc mơ lại hiện về và tình yêu đó như một cái bóng đi theo mãi cuộc đời, Nguyễn đã viết cho tôi những suy nghĩ tha thiết chôn kín trong lòng bấy lâu em giành cho tôi nhưng chưa kịp nói “ *Một ly rượu không làm em ấm nụ cười, một ly cà phê đắng không làm em vui đi nỗi sầu, Em muốn tóc em thật cứng, tay em thật dài để niếu kéo anh, để giữ anh, nhưng em đã buồn xuôi tất cả*” đọc những lời này tôi thấy tim mình đau nhói, thôn thức hằng đêm, nó chỉ là khói hương quyến rũ những hư không, là mật đắng, là cô đơn, viết những lời này để lòng tôi thêm một chút thanh thản, như ngày nào trong ký ức còn có nhau. Trên khung trời Pleiku nhiều kỷ niệm. “Tân Nguyễn! Tân Nguyễn ngày xưa, bây giờ và mãi mãi”

Phạm Phúc

phucdongdung@gmail.com

0905963704